

1893 թ.

ԱՆԵՔՍԱՆԻՐ ԾԱՏՈՒՐԵԱՆԻ

Я встрѣтилъ новый годъ одинъ... Передо мною
Не искрился бокалъ сверкающій виномъ,
Лишь думы прежнія, съ знакомой мнѣ тоскою,
Какъ старые друзья, безъ зова, всею семьею
Нахлынули ко мнѣ съ злораднымъ торжествомъ...

Надсоучъ.

I

Ես մենակ էի, երբ կէս գիշերին
Աշխարհ սլացաւ նորածին ճարին,
Սլացաւ զւարթ, եռանդով լցւած,
Եւ քաղցր ժպտով ողջունեց մարդկանց.
Եւ այդ ողջոյնին մարդիկ խմբերով
Արձազանք տւին ուրախ երգերով,
Կերան խըմեցին, կեանքից լիացան,
Ջերմ համբոյց տւին, համբոյց ստացան...
Որդեսէր մայրը խանդավառ կրծքին
Սեղմեց, փայփայեց սիրած զաւակին.
Որդին ստացաւ օրհնութիւնը հօր,
Քոյրը համբուրեց իւր անգին եղբօր.
«Կեցցէս, իմ արեւ', իմ կեանքի զարնւն» —
Կոչաւ շրշնջաց սիրող պատանուն.
«Կեցցէս, ո՛վ եղբայր» — զոչեց ընկերին
Անկեղծ ընկերը՝ բաժակը ձեռին.
Եւ այդպէս բաժնւած անթիւ խմբերի՝
Անթիւ բարիքներ գալիք օրերի

Գլուցին մարդիկ իրանց սրտերում,
Հարազատների ուրախ շրջանում...
Սակայն իմ սիրտը նորածին ճարույ
Խնդալից տօնին մընաց անզգայ,—
Այդ մեծախորհուրդ, ոգելից ժամում
Ես մենակ էի... փակւած սենեակում...

II

Երանի նորան, ում այս նոր-ճարին
Բերում է և՛ նոր երջանիկ օրեր.
Ում սիրտը օտար աշխարհիս ցաւին,
Դեռ չի ճաշակել Թունաւոր ժամեր...
Երանի նորան, ով ուրախ, անլաց
Կարող է այսօր նորածին ճարուն
Ե՛ւ ջերմ ողջունել, և՛ բախտից զգւած՝
Օրհնել իւր կեանքի արեւն ու զարուն.
Ով ընդունակ է բոլոր իւր նախկին
Մաշող վշտերը տալով մոռացման,
Նորից հաւատալ խաբուսիկ բախտին,
Եւ նորից խնդալ... երանի նորան.

Բայց իմ տառապեալ, իմ խոցւած հոգին,
Որ անթիւ յոյսեր պահած իւր խորքում,
Զէ գտել երբեք իւր վառ ըղձերին
Անկեղծ արձագանք կեանքի խնջոյքում,
Իմ տանջւած հոգին, որ մատաղ օրից
Թունաւորւել է դառն վշտերով,
Վաղաժամ մաշել դառն փորձերից,
Մարդկանց մէջ խորին սէր որոնելով...
Օ՛, իմ խեղճ հոգին և՛ այսօր տրտում,
Ե՛ւ այսօր կարօտ մտերիմ սիրուն,
Իւր հին ցաւերն է յիշում ու ողբում,
Եւ խուլ ողջունում նորածին ճարուն...